

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2001-2002

17 januari 2002

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GELIJKE KANSEN

Vraag om uitleg van mevrouw Margriet Hermans tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de residentiële afdelingen bijzondere jeugdzorg Ter Loke te Turnhout

Vraag om uitleg van de heer Jan Roegiers tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de patentering van borstkankergenen

Vraag om uitleg van de heer Sven Gatz tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de stopzetting van de dienst zieke kinderen van VZW Centrum voor Het Jonge Kind in Brussel

Vraag om uitleg van de heer Sven Gatz tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over het samenwerkingsakkoord met de Franse Gemeenschap over bijzondere jeugdzorg in Brussel

Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen

Donderdag 17 januari 2002

VOORZITTER : Mevrouw Patricia Ceysens

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10.08 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Margriet Hermans tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de residentiële afdelingen bijzondere jeugdzorg Ter Loke te Turnhout

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Hermans tot mevrouw Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de residentiële afdelingen bijzondere jeugdzorg Ter Loke te Turnhout.

Mevrouw Hermans heeft het woord.

Mevrouw Margriet Hermans : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, de bijzondere jeugdzorg vraagt reeds decennia meer middelen om in de broodnodige infrastructuur te kunnen voorzien voor de residentiële afdelingen.

Mevrouw de minister, u hebt een onderzoek laten uitvoeren door de Ehsal. Dit onderzoek bevestigt dat gegeven en adviseert een verhoging van de subsidies voor infrastructuur. De Vlaamse regering heeft dan ook in september 2001 beslist dat voor de sector bijzondere jeugdzorg een bijdrage van het VIPA, het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden, mogelijk wordt vanaf 1 januari 2002.

Sinds 1 januari 1999 heeft Ter Loke uit Turnhout de VZW Hoogland in Wechelderzande overgenomen. De organisatie wist meteen dat er een huisvestingsprobleem was, omdat in Wechelderzande 10 kinderen op 4 kleine slaapkamers moesten slapen. Ter Loke heeft zich geëngageerd om dit probleem op te lossen. In 2001 was het duidelijk dat een bijdrage van het VIPA mogelijk werd voor de bijzondere

jeugdzorg en dat vanaf 2002 ook middelen zouden worden begroot en intussen ook gepland zijn.

In de loop van 2001 heeft Ter Loke dan ook beslist om in het arrondissement Antwerpen, waar een schrijnend tekort is aan residentiële plaatsen voor bijzondere jeugdzorg, een gebouw te kopen. De aankoop werd uitgesteld tot januari 2002, zodat er geen probleem was om een beroep te doen op VIPA-middelen. Begin januari 2002 blijkt dat de zorgstrategische criteria nog steeds ontbreken om subsidiedossiers te kunnen indienen.

Ter Loke kan zonder extra subsidies het beoogde gebouw onmogelijk aankopen. Met een werkings-subsidie van ongeveer 619,73 euro is het onmogelijk om in gepaste infrastructuur te voorzien voor 10 minderjarigen. Dat werd reeds aangetoond in het rapport van professor Popleu, waarin geconcludeerd werd dat de subsidiëring van de infrastructuur substantieel ontoereikend is voor de residentiële afdelingen bijzondere jeugdzorg.

Voor Ter Loke wordt het infrastructuurprobleem bijzonder nijpend, omdat die mensen de huidige huisvesting moeten verlaten op 1 april 2002. Als er geen oplossing of overgangsmaatregel komt voor dit probleem, verkeert Ter Loke in de onmogelijkheid om de opvang van de aan hen toevertrouwde minderjarigen verder te organiseren.

Mevrouw de minister, bent u op de hoogte van de dreigende huisvestingsproblemen van Ter Loke ? Is er voor Ter Loke een concrete oplossing mogelijk op korte termijn ? Wanneer zullen de criteria, die gehanteerd worden bij de beoordeling van de zorgstrategische en technisch-financiële infrastructuurplannen van de sector bijzondere jeugdzorg, worden bepaald en bekendgemaakt ? Zal het mogelijk zijn om subsidiedossiers met terugwerkende kracht in te dienen ? Naast het dossier van Ter Loke zou er nog een gelijkaardig dossier bestaan met vergelijkbare problemen. Is het niet mogelijk

Hermans

om voor deze dossiers een gezamenlijke oplossing uit te werken ?

De voorzitter : Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Mevrouw de minister, we hebben allemaal de brief van Ter Loke ontvangen. De vraag van mevrouw Hermans is terecht. De residentiële sector heeft al langer de vraag gesteld om uit te breiden. Destijds werd onder minister Martens een soort ruiloperatie georganiseerd, waarbij residentieel werd afgebouwd om de ambulante dienst te kunnen uitbreiden.

Mevrouw de minister, hebt u zicht op programmatie, normen of criteria over de regio's waar nog residentieel kan worden uitgebreid ?

De voorzitter : Minister Vogels heeft het woord.

Minister Mieke Vogels : Mevrouw de voorzitter, geachte leden, na heel wat jaren van onderzoek door de Ehsal heeft de Vlaamse regering op 14 september 2001 beslist om de investeringssubsidies van het VIPA ook open te stellen voor de bijzondere jeugdzorg. De voorontwerpen worden nu onderzocht door de Raad van State. Zodra die hier de nodige adviezen over heeft verleend, worden ze voor definitieve goedkeuring voorgelegd aan de Vlaamse regering. Er is dus nog geen rechtsgrond om het VIPA op te richten.

Om aanspraak te kunnen maken op deze investeringssubsidies, zullen de voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand de procedure van het zorgstrategisch plan moeten volgen. Dit wil zeggen dat indien er nieuwe investeringen worden gedaan, er moet worden aangegeven welke doelgroepen men wil bereiken, om welk profiel en geografische omschrijving het gaat, of er nood is aan het initiatief en op welke manier men wil samenwerken met andere voorzieningen in de regio.

Het is de bedoeling de zorgstrategische plannen niet loodzwaar te maken. We hebben in de bijzondere jeugdzorg niet te doen met megaplannen van ziekenhuizen of ouderenvoorzieningen, die dikwijls grootschaliger zijn. In overleg met de sector gaan we dan ook na hoe we de criteria van de zorgstrategische planning kunnen bepalen en hoe we de zorgstrategische commissie het best kunnen samenstellen.

Op dit moment zijn er gesprekken tussen het VIPA, de afdeling bijzondere jeugdbijstand, de af-

deling Inspectie en Toezicht en vertegenwoordigers van de koepelorganisaties. We willen de besprekingen in het voorjaar van 2002 afronden. Zodra het advies van de Raad van State bekend is, kunnen we criteria voor de zorgstrategische planning vastleggen en de commissie oprichten. We wensen hiermee niet langer te wachten dan nodig. Op dit moment kan ik echter nog geen precieze datum geven.

De directie van Ter Loke heeft mij het huisvestingsprobleem van de instelling gesignaleerd in de brieven van 23 oktober en 18 december 2001. We hebben nooit gegarandeerd dat de subsidiëring effectief ter beschikking zou zijn vanaf 1 januari 2002. In het verleden was de inrichtende VZW zelf voor een deel verantwoordelijk voor de huisvesting. Dat blijft zo, ook als er VIPA-subsidie wordt toegekend. Ter Loke moet de schuld dan ook niet bij de overheid leggen. Een VZW moet immers ook haar verantwoordelijkheid nemen. Als de nood hoog is, ben ik wel bereid om na te gaan of tussentijdse oplossingen mogelijk zijn. Het is echter al te makkelijk om de overheid verwijten te maken.

In de laatste brief van Ter Loke staat dat ze huisvesting zoekt in het arrondissement Antwerpen. Daar zijn inderdaad nog heel wat voorzieningen mogelijk. Tot nu toe werd de officiële erkenningsprocedure nog niet opgestart. Als een voorziening van de ene regio naar een andere verhuist, is het logisch dat ze aan de administratie vraagt of de plaatsen kunnen worden overgeheveld. Mevrouw Hermans, ik stel voor dat u Ter Loke suggereert dit zo snel mogelijk te doen.

Mevrouw Becq, destijds werd een programmatie opgemaakt, vooral inzake de residentiële capaciteit binnen de bijzondere jeugdzorg. Doordat er in 2000 nieuwe middelen ter beschikking werden gesteld, en die onder meer bestemd waren voor de uitbouw van residentiële opvang, heeft de administratie de bezetting of invulling van de verschillende normen in de verschillende gerechtelijke arrondissementen geactualiseerd. Hieruit bleek dat er een overprogrammatie was in West-Vlaanderen en een onderprogrammatie in de grootstedelijke gebieden. De programmatie wordt door de administratie opgevolgd, in afwachting van de verdere uitbouw van de integrale jeugdhulpverlening. De programmatie werd dus geactualiseerd.

Ik hoop dat het VIPA zo snel mogelijk operationeel wordt en dat er een inbreng volgt in de voorzieningen voor de bijzondere jeugdzorg. Dat zal in elk geval gebeuren in de loop van het voorjaar. Ik wens ook zo snel mogelijk duidelijkheid te schep-

Vogels

pen over de zorgstrategische planning en de criteria. Voorlopig kan er steeds contact worden opgenomen met de administratie. Dat kan nodig zijn voor de erkenning ter plaatse en eventueel om na te gaan hoe we een antwoord kunnen bieden aan de dringendste noden.

De voorzitter : Mevrouw Hermans heeft het woord.

Mevrouw Margriet Hermans : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw – aanvaardbaar – antwoord. Ik zal aan Ter Loke suggereren om op uw antwoord correct te reageren. Dit neemt niet weg dat het probleem nijpend is. Het verheugt me dat u de mogelijkheid openlaat om naar een overgangsmaatregel te zoeken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Roegiers tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de patentering van borstkankergenen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Roegiers tot mevrouw Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de patentering van borstkankergenen.

De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, in ons land krijgt ongeveer een vrouw op 11 voor haar vijfenzeventigste borstkanker. Bij naar schatting 5 percent van deze vrouwen is er sprake van erfelijke aanleg voor de ziekte. De borstkankergenen vertonen bij deze mensen zogenaamde mutaties of schrijffouten die met een gericht DNA-onderzoek kunnen worden opgespoord. Op die manier kan bij risicopatiënten en hun familieleden preventief worden ingegrepen.

Op dit ogenblik zijn twee genen bekend die een rol spelen in borst- en eierstokkanker : BRCA1 en BRCA2. Vrouwen met een mutatie in het eerste gen hebben 71 percent kans op borstkanker, bij een fout in het tweede gen bedraagt die kans zelfs 84 percent. Vorig jaar verleende het Europees Octrooibureau twee patenten op het borstkankergenen BRCA1 aan het Amerikaans bedrijf Myriad Gene-

tics. Met deze beslissing verwerft het bedrijf het alleenrecht om dit borstkankergenen op afwijkingen te screenen.

De acht erfelijkheidscentra in ons land hebben, samen met hun collega's uit Nederland, Denemarken, Duitsland, Engeland en Frankrijk al officieel bezwaar aangetekend tegen de toekenning aan Myriad Genetics. Ze wijzen erop dat het patent de kwaliteit en de continuïteit van het diagnostisch onderzoek in gevaar brengt. De Vlaamse Liga tegen Kanker vindt een monopolie op diagnostische methodes een onaanvaardbare inbreuk op de rechten van de patiënt. Ze stelt dat het de verantwoordelijkheid van de overheid is gelijke toegang tot gezondheidszorg, preventieve gezondheidszorg inbegrepen, te verzekeren.

Momenteel betaalt een patiënt 10 euro remgeld voor een onderzoek. De ziekteverzekering legt daar 300 euro bovenop. Door de octrooien zullen de kosten waarschijnlijk oplopen tot 2975 euro, aangezien het bedrijf de test aanbiedt voor 2480 dollar. Dit zet de deur open voor klassegeneeskunde.

In het belang van de patiënt moet alles in het werk worden gesteld om de octrooien nietig te laten verklaren, en de octrooibaarheid van menselijke genen te beperken. De Vlaamse regering hoort het verzet van de erfelijkheidscentra te steunen, aangezien gezondheidszorg een gemeenschapsmaterie is.

Mevrouw de minister, wat is het standpunt van de Vlaamse regering over deze zaak ? Werd reeds overlegd met de federale regering, de erfelijkheidscentra en de Vlaamse Liga tegen Kanker ? Wat is het resultaat van dit overleg ? Welke acties zal de Vlaamse regering verder ondernemen ?

De voorzitter : Minister Vogels heeft het woord.

Minister Mieke Vogels : Mijnheer Roegiers, dit is een heel belangrijk ethisch debat dat de grenzen van de vrije markt betreft. De Centra voor Menselijke Erfelijkheid, die door de Vlaamse Gemeenschap worden gesubsidieerd, en de Vlaamse Liga tegen Kanker hadden mij reeds ingelicht over deze zaak.

Bij borstkanker zijn ongeveer 5 percent van de gevallen erfelijk. Het is onaanvaardbaar dat het onderzoek naar deze genetische afwijking door de toekenning van octrooien zou worden gemonopoliseerd door privé-bedrijven. Ik ben ervan overtuigd dat dergelijk genetisch onderzoek best gebeurt in een multidisciplinaire setting, waar een geneticus,

Vogels

oncoloog, gynaecoloog of borstchirurg, en een psycholoog samen instaan voor een deskundige begeleiding. De commercialisering van deze tests zal er wellicht toe leiden dat ze in elk labo zal worden verricht en als een gewoon technisch onderzoek beschouwd.

Dit mogen we de vrouwen die met zo'n delicaat probleem worden geconfronteerd, niet aandoen. Aangezien het om een Europese zaak gaat, heb ik meteen overlegd met mijn federale collega, minister Aelvoet. We zijn de volgende maatregelen overeengekomen. Op de federale ministerraad van deze week zullen de ministers Aelvoet, Vandembroucke en Picqué gezamenlijk meedelen dat ze voor 23 februari in naam van de Belgische staat een bezwaarschrift zullen indienen bij het Europees Octrooibureau. Aansluitend heb ik een persbericht rondgestuurd over deze zaak.

We steunen de centra voor menselijke erfelijkheid in hun verzet tegen dit octrooi. Er is ook een schriftelijke reactie aan de Europese Commissarissen Bolkestein en Byrne in voorbereiding, met de vraag dat de Europese Commissie een initiatief zou nemen. De brieven aan de menselijke erfelijkheidscentra en aan de Europese Commissarissen zullen vertrekken na de goedkeuring door de ministerraad van deze week van het dossier van de drie betrokken federale ministers.

Ik sluit me aan bij uw vrees. Ik hoop dat de federale regering het dossier van de drie ministers zal goedkeuren en namens de Belgische staat bezwaar zal indienen bij het Europees Octrooibureau.

De voorzitter : De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers : Ik dank de minister voor haar steun in dit dossier.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Sven Gatz tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de stopzetting van de dienst zieke kinderen van VZW Centrum voor Het Jonge Kind in Brussel

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Gatz tot mevrouw Vogels, Vlaams mi-

nister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de stopzetting van de dienst zieke kinderen van VZW Centrum voor Het Jonge Kind in Brussel.

De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz : Mevrouw de minister, eind november ontvingen een aantal jonge Vlaamse gezinnen in Brussel een brief van het Centrum voor Het Jonge Kind met de mededeling dat deze VZW haar activiteiten voor thuisoppas voor zieke kinderen stopzet. De oorzaak zou zijn dat de dienst moeilijk eigen personeel in dienst kan houden omwille van de flexibele uren. In de praktijk bleek ook dat de dienst vaak een beroep deed op een interim-bureau of op mensen van de Franstalige zusterorganisatie, die niet noodzakelijk Nederlands spreken.

Door het stopzetten van haar activiteiten voor thuisoppas laat de VZW vele jonge Vlaamse gezinnen verweesd achter. Dat is enigszins contradicto- risch met het beleid van de Vlaamse Gemeenschap en de VGC, dat via initiatieven zoals Wonen in Brussel, erop gericht is om jonge gezinnen naar Brussel te halen met als argumenten de sfeer, het cultuuraanbod, de nabijheid van werk en de kwaliteit van het leven in de stad. Die politiek schijnt ook vruchten af te werpen.

Die gezinnen hebben vroeg of laat kinderen. In tegenstelling tot de Brusselaars die hier geboren en getogen zijn, hebben ze zelden een familiaal netwerk in de stad dat kan inspringen bij plotse ziekte van één van de kinderen. De thuisoppas in het Nederlands is dus essentieel om jonge ouders ervan te overtuigen dat Brussel ook met kinderen een aangename leefomgeving is, en ze dus te behoeden voor de stadsvlucht, die juist bij deze categorie van inwoners het grootst is.

Mevrouw de minister, bent u op de hoogte van het stopzetten van die dienst ? Hebt u hierover overleg gepleegd met de VGC en de Vlaamse minister voor Brusselse aangelegenheden ? Zijn er al concrete plannen om deze essentiële dienstverlening zo snel mogelijk opnieuw te starten, en ook om deze dienstverlening te promoten om mensen in de stad een interessante leefomgeving aan te bieden ?

De voorzitter : Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Mevrouw de minister, de opvang van zieke kinderen moet in de eerste plaats thuis kunnen gebeuren door ouders of mensen die dicht bij het zieke kind staan. In de tweede plaats

Becq

kan men een beroep doen op derden, en dan ook het liefst thuis.

Problemen daarover bestaan niet alleen in Brussel. Een vroegere poging om dit te regelen is mislukt. Ik heb begrepen, mevrouw de minister, dat u daarmee bezig bent, en dat daarvoor middelen in de begroting worden vrijgemaakt, maar minder dan vorig jaar. In ieder geval is het geen speerpunt in de begroting.

Ik sluit me dus aan bij de bekommernis dat er voldoende middelen en mogelijkheden moeten zijn voor de thuisopvang van zieke kinderen.

De voorzitter : Minister Vogels heeft het woord.

Minister Mieke Vogels : Mijnheer Gatz, ik was eerst niet op de hoogte van de stopzetting van de dienst opvang voor zieke kinderen van de VZW Centrum voor Het Jonge Kind in Brussel, omdat die dienst werd georganiseerd door de VGC.

De VZW is een Centrum voor Kinderzorg en Gezinsondersteuning, een CKG, en stond in voor de logistieke ondersteuning van het project. De VGC was initiatiefnemer. Het CKG ontving de vragen voor de opvang van zieke kinderen en regelde het uitsturen van de oppassers. Aanvankelijk gebeurde dat met mensen die waren tewerkgesteld in een specifiek project van de VGC, dat nu is afgelopen. Dit werd dan geheroriënteerd om te kunnen werken met uitzendkrachten. Dit bleek echter niet evident, en daarom is de VZW gestopt met die service.

De organisatie en opvolging werd voor het CKG steeds moeilijker. Geconfronteerd met die moeilijkheden heeft de VGC beslist om de dienstverlening te heroriënteren. Ik verneem dat de VGC gesprekken voert met de betrokkenen om die dienstverlening toch voort te zetten op een efficiëntere manier. Ik heb gevraagd dat men mij over de verdere ontwikkelingen in dat dossier op de hoogte houdt. Minister Chabert heeft mij verzekerd dat de dienstverlening op een of andere manier wordt bestendig.

Momenteel wordt de laatste hand gelegd aan een regelgeving voor de opvang van zieke kinderen. Dat moet mogelijk maken die opvang ook te regelen vanuit de kinderdagverblijven en de diensten voor onthaalgezinnen. Er worden middelen gepland voor 2002. Het is de bedoeling het bestaande

aanbod dat met DAC's werkt, op een reguliere manier te verzekeren.

De voorzitter : De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz : Ik ben me bewust van de grote verantwoordelijkheid van de VGC. Ik zal dezelfde vraag morgen aan minister Chabert stellen.

Gezien de politiek van de Vlaamse regering om mensen naar de stad te halen, mag de aandacht op dit probleem worden gevestigd. In die zin is het tweede deel van uw antwoord, mevrouw de minister, hoopgevend. Ik weet dat de organisatie van de dienst voor thuisopvang van zieke kinderen heel moeilijk is.

We moeten daarom blijven zoeken naar een stabiel kader. Ik hoop dat de nieuwe regelgeving daar een antwoord op kan bieden.

De voorzitter : Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Mevrouw de minister, u spreekt over kinderdagverblijven en onthaalgezinnen voor de opvang van zieke kinderen. Ik hoop dat u vergeten bent om in dat verband de initiatieven voor buitenschoolse kinderopvang te vermelden. Er is een essentieel verschil, want er bestaan initiatieven voor buitenschoolse opvang voor zieke kinderen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Sven Gatz tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over het samenwerkingsakkoord met de Franse Gemeenschap over bijzondere jeugdzorg in Brussel

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Gatz tot mevrouw Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over het samenwerkingsakkoord met de Franse Gemeenschap over bijzondere jeugdzorg in Brussel.

De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, anderhalf jaar geleden heb ik tijdens een interpellatie de moeilijke

Gatz

heden geschetst om een akkoord met de Franse Gemeenschap af te sluiten.

Nochtans is zo'n akkoord noodzakelijk, aangezien de Raad van State van oordeel is dat er oplossing moet worden geboden inzake het gemeenschappelijk aanbod en de gemeenschappelijke werking. Daarbij moeten er afspraken worden gemaakt tussen de voorzieningen van beide gemeenschappen. Dat samenwerkingsakkoord moest vooraf worden afgesloten, zodat daarna een gecoördineerd beleid kan worden gevoerd.

Uw antwoord hierop was dat er inderdaad in eerste instantie moet gewerkt worden aan een protocolakkoord, dat u hiervoor de nodige contacten had gelegd met uw ambtsgenoot, minister Maréchal, en dat die vrij vlot verliepen. In mijn wederwoord heb ik toen begrip getoond omdat het om een nogal ingewikkelde materie ging. Ik heb toen ook gepleit voor een kaderakkoord. In een tweede fase zouden vanuit de praktijk de details kunnen worden ingevuld.

Mevrouw de minister, is er een protocol of samenwerkingsakkoord tussen de Franse en Vlaamse Gemeenschap over de bijzondere jeugdzorg in Brussel? Zo ja, wat houdt dit akkoord in? Als er geen akkoord is, worden er vorderingen gemaakt? Wat zijn de vooruitzichten? Waar liggen de knelpunten?

De voorzitter : Minister Vogels heeft het woord.

Minister Mieke Vogels : Mevrouw de voorzitter, geachte leden, ik heb in de commissie voor Welzijn op 24 februari 2000 inderdaad bevestigd dat ik werk zou maken van deze zaak en dat ik reeds contact had opgenomen met minister Maréchal. Op de vergadering van de GGC van 27 april 2000 waren zowel minister Maréchal als ikzelf aanwezig.

We hebben toen besloten een voorontwerp van ordonnantie houdende de bijzondere jeugdzorg voor Brussel op te stellen. De GGC gaf daartoe opdracht aan twee experts, de heren Preumont en Van Steenkiste, om dit voorontwerp van ordonnantie te redigeren.

De experts hebben in eerste fase een analyse van de huidige situatie gemaakt, inclusief de gelijkenissen en verschillen in de regelgeving van de onderscheiden gemeenschappen. Er volgden verschillende werkvergaderingen, waarop alle betrokken kabinetten en administraties aanwezig waren. Het

was de bedoeling de knelpunten weg te werken. De Vlaamse Gemeenschap en mijn kabinet hebben daar constructief aan meegewerkt.

Er resten momenteel nog twee verschilpunten, waarvoor op dit ogenblik nog geen antwoord gevonden is. Het gaat om het al dan niet door de jeugdrechter of de jeugdrechtbank kunnen plaatsen van minderjarigen in een gesloten residentiële voorziening, wanneer niet op basis van een als misdrijf omschreven feit is gevorderd door het openbaar ministerie. In Vlaanderen kan dit wel, in Wallonië niet. De vraag is dus of de jeugdrechter op basis van een problematische opvoedingssituatie een jongere in een gesloten residentiële instelling kan plaatsen.

Het tweede knelpunt gaat over het beheer en opvolging van het gehele hulpverleningsdossier, ook bij niet als misdrijf omschreven feiten, door hetzij de jeugdrechter zelf vanaf beschikking of vonnis, hetzij door 'le directeur', met name de structuur van de gemeenschap zelf. In Vlaanderen neemt de jeugdrechter volledig het gehele dossier over van de sociale dienst van het comité naar aanleiding van een gedwongen maatregel, in Wallonië behoudt de gemeenschap het mandaat van inhoudelijke dossieropvolging. Er is dus een verschil qua opvang van problematische opvoedingssituaties.

Dit knelpunt was voor de experts aanleiding om bijkomend onderzoek te doen bij de verwijzers, met name de individuele jeugdrechters van Brussel zelf, en een vergelijkend onderzoek in Wallonië omtrent het gewijzigde systeem. Op basis van hun bijkomend onderzoek en evaluatie rapporteerden ze geen argumenten te vinden bij de jeugdrechters om de voorkeur te geven voor het ene of andere systeem van dossieropvolging. Ze vinden dus dat de beleidsverantwoordelijken finaal de knoop moeten doorhakken.

Het verheugt me wel dat over een groot aantal premissen inzake de bijzondere jeugdzorg er eensgezindheid is bij de gemeenschappen. In overleg met minister Maréchal ben ik dan ook vragende partij om de opdracht van de experts voor de GGC zo vlug mogelijk af te ronden. In het verslag moeten ook een aantal voorstellen worden gedaan om de resterende knelpunten weg te werken.

Wij verwachten een voorontwerp van ordonnantie houdende de bijzondere jeugdbijstand voor Brussel, opgesteld door de experts, met nog varianten voor de resterende knelpunten. Zowel minister Maréchal als ikzelf hebben aan de bevoegde minis-

Vogels

ters Thomas en Vanhengel – de opdrachtgevers – gevraagd het onderzoek af te ronden.

Het voordeel zal zijn dat er eindelijk een ontwerp van ordonnantie is. Ik neem me voor om deze ordonnantie, en in het bijzonder de variante artikelen, in afstemming met het kabinet Maréchal op zeer korte termijn voor te leggen en te bespreken met onder meer de Unie van Nederlandstalige Jeugdmagistraten. Naar aanleiding van de afschaffing van artikel 53 hebben we een goede verstandhouding opgebouwd met de Nederlandstalige unie. Dit moet ons in staat stellen om nog voor het zomerreces de meest verantwoorde en resterende keuzen te maken en het ontwerp van ordonnantie definitief goed te keuren.

We hebben de afgelopen twee jaar dus wel degelijk wat werk verzet. Soms gaan de zaken in dit land echter traag vooruit.

De voorzitter : De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz : Mevrouw de minister, het verheugt me dat het dossier niet is verzand geraakt. Ik vreesde dat de zaken zo ingewikkeld waren dat er geen oplossing zou worden gevonden. De werkwijze die u hebt geschetst, is misschien wel de beste om resultaten te bereiken.

Mijn vraag om uitleg vertrekt van een institutionele invalshoek. We weten beiden zeer goed dat in Vlaanderen, en zeker in de stedelijke gebieden, er een probleem is inzake de bijzondere jeugdzorg. In Brussel is dat zeker het geval. Het is dan ook van belang een goed systeem van bijzondere jeugdbijstand te ontwikkelen.

Mevrouw de minister, één van de knelpunten die de Raad van State heeft aangehaald, ging over het criterium dat men zou hanteren om een jongere te verwijzen, zelfs al is er een begin van systeem bij de GGC, naar een instelling van de Vlaamse of van de Franse Gemeenschap.

Ik ben niet geobsedeerd, het gaat gewoon om een praktisch probleem. Keer op keer liepen daar de vorige voorstellen van ordonnantie op spaak. Is er wat dat betreft een oplossing in het vooruitzicht ?

Minister Mieke Vogels : Mijnheer Gatz, ik zal dat onderzoeken. Ik denk dat die zaak is opgelost vermits ze niet is opgenomen in de lijst van resterende knelpunten.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 10.48 uur.*
